

YOUNG  
ADULT

Seria REGINA ROȘIE

*Regina roșie*  
*Sabia de sticlă*  
*Colivia regelui*  
*Furtuna războiului*

VICTORIA AVEYARD  
COLIVIA  
REGELUI

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză  
RUXANDRA TOMA

**NEMIRA**

„Să nu te îndoiești niciodată că ești importantă și puternică și că meriți toate șansele și oportunitățile din lume ca să-ți urmezi și să-ți împlinești visurile.“

HILLARY RODHAM CLINTON

## UNU

### *Mare*

Mă ridic în picioare atunci când îmi dă voie.

Lanțul mă smucește, mă trage de zgarda cu țepi pe care o port la gât. Vârfurile ascuțite îmi intră în carne, dar nu atât de adânc încât să-mi dea sângele – nu încă. Oricum, deja îmi sângerează încheieturile mâinilor. Răni care nu se mai vindecă, provocate de cătușele dure în care am zăcut inconștientă zile întregi. Mâncile mele albe sunt pătate cu purpuriu-închis și stacojiu strălucitor. Sânge vechi și sânge nou, cu care este scrisă mărturia chinurilor mele. Prin care voi demonstra în fața Curții lui Maven cât de mult am suferit deja.

El stă aplecat deasupra mea. Chipul îi este impenetrabil. Coroana tatălui său îl face să pară mai înalt, ca și cum lamele ei din fier i-ar crește direct din țeastă. Și vârfurile lor lucesc aidoma unor flăcări răsucite din metal negru, cu sclipiri arâmii și argintii. Deși îmi trezește doar amintiri amare, mă concentrez asupra

acestui obiect ca să nu fiu obligată să mă uit în ochii lui Maven. Dar el mă trage de un alt lanț, pe care nu pot să-l văd. Însă îl simt.

Cu mișcări blânde, o mână albă îmi cuprinde încheietura rănită. Cu toate că nu vreau, ochii mi se ridică spre chipul lui, incapabili să îl evite. Zâmbetul lui este oricum, numai binevoitor nu. Subțire și tăios ca un brici, gata să mă muște cu toți dinții. Dar ochii, ochii lui sunt cei mai îngrozitori. Ochii ei, ai Elarei. Pe vremuri credeam că sunt reci, ochi de gheață vie. Acum știu mai multe. Cele mai dogoritoare focuri ard cu flacără albastră, iar ochii lui Maven nu sunt o excepție.

Sunt umbra acelei flăcări. Pentru că, deși Maven arde de furie, întunericul îl acoperă. Pete vinete îi înconjoară ochii injectați. Nu a dormit. Este mai slab decât îl țin eu minte, mai sfrijit, mai crud. Părul lui, ondulat la vârfuri și negru precum neantul, i-a crescut până la urechi. Obrajii încă îi sunt netezi. Uneori uit cât de tânăr este. Cât de tineri suntem amândoi. Sub rochia strâmtă și dreaptă simt cum mă ustură stigmatul de pe claviculă, litera *M* înfierată în carnea mea.

Maven se întoarce brusc, trăgând de lanțul care mă leagă și obligându-mă să mă mișc cu el. Ca o lună care se rotește în jurul unei planete.

— Vă aduc această prizonieră, această victorie, spune el publicului numeros dinaintea noastră.

Cel puțin trei sute de argintii, nobili și oameni de rând, gărzi și ofițeri. Mă înfior când zăresc cu coada ochiului santinelele, ale căror mantii de culoarea focului îmi amintesc în permanență de colivia mea din ce în ce mai strâmtă. Nu sunt departe nici paznicii mei din Casa Arven. Mă orbește albul uniformelor lor, mă gătuie harul lor al tăcerii. M-ar putea sufoca presiunea pe care o exercită prezența lor.

Glasul regelui răsună peste opulenta Piață a lui Caesar, reverberând prin mulțimea care-i răspunde la fel. Probabil că există

acolo microfoane și difuzoare care duc vorbele aspre ale regelui prin tot orașul și, desigur, prin tot restul regatului.

— Ea este Mare Barrow, comandanta Gărzii Stacojii!

Îmi vine să râd, în ciuda situației îngrozitoare în care mă aflu. *Comandantă*. Moartea mamei sale nu-l împiedică să mintă în continuare.

— O criminală, o teroristă, inamică a regatului nostru! Iar acum îngenunchează înaintea noastră, lipsită de toată puterea pe care a avut-o.

Lanțul mă smucește iarăși, mă trage. Întind brațele ca să-mi păstrez echilibrul. Reacțiile îmi sunt lipsite de vlagă. Țin ochii în pământ. Ce mascaradă! Mă inundă furia și rușinea când îmi dau seama cât rău va face Gărzii Roșii gestul meu. Toți roșiii din Nortă mă vor vedea dansând așa cum îmi cântă Maven și ne vor crede slabi, învinși, nedemni de atenția, strădaniile și de speranțele lor. Nimic mai fals. Dar nu pot face nimic, nu acum, nu aici, când mă aflu la mila lui Maven. Mă întreb ce s-o fi ales de Corvium, orașul militarizat pe care l-am văzut cuprins de flăcări când ne îndreptam spre Năduful. Acolo a avut loc o revoltă după difuzarea mesajului meu. Să fi fost oare prima răsufare a revoluției sau ultima? Nu am de unde să știu. Și mă îndoiesc că îmi va aduce cineva vreun ziar.

Cal m-a avertizat asupra pericolului reprezentat de izbucnirea unui război civil. A făcut-o cu mult timp în urmă, înainte de moartea tatălui său, pe când avea mult mai multe, nu doar o fetiță impulsivă, înarmată cu fulgere. *Rebeliuni de ambele părți*, a zis el atunci. Dar acum, când stau legată în lesă în fața Curții lui Maven și a regatului său argintiu, nu văd că ar exista tabere opuse. Chiar dacă le-am arătat, le-am povestit despre temnițele lui Maven, despre cum cei dragi lor au fost aruncați în ele, despre cum încrederea le-a fost trădată de rege și mama acestuia, tot eu sunt

dușmanul. Îmi vine să urlu, dar am suficientă minte și mă stăpânesc. Glasul lui Maven va fi mereu mai puternic decât al meu.

*Oare mama și tata se uită la mine?* Amintirea lor îmi aduce un alt val de tristețe și îmi mușcă tare buzele ca să nu dau drumul lacrimilor. Știu că în apropiere sunt camere de luat vederi, ațintite asupra chipului meu. Sunt convinsă de asta, cu toate că nu le mai pot simți. Maven nu va rata ocazia de a-mi immortaliza decăderea.

*O să mă vadă murind?*

Zgarda de la gât mă contrazice. De ce să-și bată capul cu toată punerea asta în scenă dacă o să mă omoare oricum? Altcineva în locul meu s-ar simți ușurat, dar mie îmi îngheață măruntaiele de frică. Nu mă va ucide. Nu, Maven nu o va face. Îmi dau seama după felul în care mă atinge. Încă îmi ține încheietura cu degetele lui lungi și albe, în timp ce strânge lesa în cealaltă mână. Chiar și acum, când este evident că-i aparțin, tot nu vrea să-mi dea drumul. Aș prefera moartea în locul acestei colivii – moartea este mai bună decât obsesia perversă a unui băiețel nebun ajuns rege.

Îmi aduc aminte de bilețelele lui, fiecare sfârșind cu aceeași tânguire stranie.

*Până ne vom întâlni din nou.*

Continuă să vorbească, dar îi aud vocea ca de foarte departe, pentru că acum în urechi îmi țiuie bâzâitul unei viespi. Privesc peste umăr. Prin mulțimea de curteni din spatele nostru. Toți făloși și dezgustători în straiile lor negre de doliu. Lordul Volo din Casa Samos împreună cu fiul lui, Ptolemus, sunt superbi în armurile lor lustruite, de culoarea abanosului, cu eșarfe argintii de la umăr până la șold. Îl privesc pe Ptolemus și văd roșu în fața ochilor. Mă lupt cu imboldul de a mă repezi la el ca să-i sfâșii pielea de pe față. Ca să-l înjunghii în inimă, așa cum l-a înjunghiat el pe fratele meu, Shade. Probabil că mi se citește setea de răzbu-nare pe chip, pentru că Ptolemus are tupeul să-mi zâmbescă,

afișând un aer de superioritate. Dacă n-ar fi zgarda asta și gărzile din jur, i-aș sfărâma oasele.

Nu știu din ce motiv, dar sora lui, dușmanca mea de luni de zile, nici nu se uită la mine. În straiile bătute cu cristale negre, Evangeline rămâne steaua cea mai strălucitoare a acestei constelații agresive. Presupun că va ajunge în curând regină, căci îndură de prea multă vreme această logodnă cu Maven. Nu-și dezlipește privirea de la spatele regelui – îi fixează ceafa cu ochii ei negri, în care mocnește un foc sinistru. Se iscă o adiere de vânt, care-i deranjează pieptănătura argintie, lucioasă, suflându-i părul de pe umeri. Însă nici nu clipește. Doar după o clipă lungă cât o eternitate își dă seama că mă holbez la ea. Dar nici măcar atunci nu mă privește. Ochii ei nu exprimă nimic. Nu mai sunt demnă de atenția ei.

— Mare Barrow este prizonieră a Coroanei și va avea de suportat judecata Coroanei și a consiliului. Trebuie să răspundă pentru nenumăratele ei crime!

*Cum?* mă întreb.

Mulțimea îi răspunde cu urlate de bucurie, ovaționându-i hotărârea. Cei care zbiară sunt argintii, dar oameni „de rând“, nu de descendență nobilă. Savurează cuvintele lui Maven, în timp ce curtenii lui nu reacționează în niciun fel. Ba chiar chipurile unora sunt pământii, furioase, împietrite. Dar niciunii nu sunt mai supărați ca membrii Casei Merandus, ale căror straie de doliu au dungii bleu-marin, culoarea preferată a reginei moarte. Evangeline nu se uită la mine, dar ei mă fixează cu o intensitate înspăimântătoare. În orice direcție aș întoarce capul, dau doar de priviri de un albastru arzător. Mă aștept să le aud șoptele în minte, zeci de voci sfredelindu-mi creierul la fel cum sfredelesc viermii un măr stricat. Însă nu aud decât tăcerea. Poate că ofițerii Arven care mă păzesc nu sunt doar temniceri, ci și protectori. Îmi înăbușă talentul și reprimă abilitățile

oricui ar vrea să și le folosească împotriva mea. Probabil că așa le-a poruncit Maven. Nimeni nu are voie să-mi facă rău.

Nimeni în afară de el.

Dar oricum mă doare totul. Mă doare să stau în picioare, mă doare să mă mișc, mă doare să gândesc. De la accidentul de avion, de la sonda cu ultrasunete, de la presiunea exercitată asupra mea de gărzile amuțitoare. Iar acestea sunt doar răni fizice. Vânătași. Fracturi. Dureri ce se vor vindeca în timp. Nu pot spune același lucru despre celelalte suferințe. Fratele meu e mort. Eu sunt prizonieră. Și, de când am încheiat acest târg cu diavolul, nu mai știu ce s-a întâmplat cu prietenii mei. Cal, Kilorn, Cameron, frații mei – Bree și Tramy. I-am lăsat în luminișul acela, dar erau răniți, imobilizați, vulnerabili. Este foarte posibil ca Maven să-și fi trimis asasinii ca să termine ce începuse el. M-am dat pe mâna lui, doar ca să scape toți ceilalți și nici măcar nu știu dacă s-a ținut de cuvânt.

Dar știu că mi-ar spune adevărul dacă l-aș întreba. I-o citesc pe chip. După fiecare frază plină cu venin, mă privește ca și cum ar fi vrea să-mi scoată ochii cu faptul că supușii lui îl adoră și înghit toate minciunile lui. Se asigură că sunt atentă, că mă uit la el. Așa fac copiii, iar el este un copil.

N-am să-l rog nimic. Nu aici. Nu așa. Încă mai am ceva mândrie.

— Mama și tatăl meu au murit luptându-se cu aceste bestii, bate el câmpii în continuare. Și-au sacrificat viețile ca să păstreze unitatea regatului, ca să vă apere pe voi.

Oricât de înfrântă m-aș simți, nu pot să mă abțin și mă uit la Maven, întâmpinându-i focul cu un șuietat dezaprobat. Amândoi ținem foarte bine minte circumstanțele în care a murit tatăl lui. Circumstanțele în care a fost asasinat. Regina Elara își croise drum în mintea lui Cal, transformându-l pe iubitul moștenitor într-o armă mortală. Maven și cu mine am fost de față atunci când Cal și-a ucis tatăl, tăindu-i capul și renunțând astfel la orice

șansă la tron. De atunci încoace am mai văzut o mulțime de lucruri îngrozitoare, însă amintirea aceasta încă mă bântuie.

Pe de altă parte, nu îmi mai amintesc ce s-a întâmplat cu regina dincolo de zidurile închisorii Corros. Starea în care i-a fost găsit trupul a demonstrat cu prisosință ce-i pot face unui om fulgerele nestăpânite. Știu că am omorât-o fără să stau pe gânduri, fără remușcări, fără regrete. Cu furtuna mea devastatoare, alimentată de moartea neașteptată a lui Shade. Ultima imagine clară a bătăliei de la Corros este cea a fratelui meu, prăbușindu-se la pământ, cu inima străpunsă de acul din oțel rece, neiertător al lui Ptolemus. Nu-mi dau seama cum, dar Ptolemus a reușit să scape de furia mea oarbă. Nu și regina. Bine măcar că eu și colonelul i-am expus cadavrul în timpul transmisiunii noastre, asigurându-ne astfel că toată lumea a aflat ce se întâmplase cu ea.

Mi-aș dori ca Maven să aibă cel puțin o parte din talentul ei, ca să se poată uita în mintea mea și să vadă ce final i-am oferit mamei sale. Vreau să simtă și el durerea îngrozitoare a pierderii la fel ca mine.

Mă privește ținută în timp ce își încheie discursul învățat pe de rost. Stă cu mâna întinsă, pentru ca toată lumea să vadă cât mai bine lanțul care mă leagă de el. Face totul metodic, cu intenția de a prezenta o anumită imagine.

— Jur că voi lupta până la moarte ca să distrug Garda Stacojie și pe toți monștrii ca Mare Barrow!

*Păi, mori atunci,* îmi vine să urlu.

Însă vuietul mulțimii îmi acoperă gândurile. Sute de oamenii își aclamă regele și tirania lui. Am plâns când am traversat podul, văzând chipurile atâtor oameni care mă blamau pentru moartea celor dragi. Parcă nici acum nu mi s-au uscat lacrimile pe obraji. Și uite că-mi vine iarăși să plâng, dar nu de tristețe, ci de furie. Cum de pot crede ce le spune? Cum de-i înghit minciunile?

Sunt smucită și întoarsă cu spatele la ei. Ca o marionetă. Cu ultimele puteri, întorc capul, căutând camerele de filmat, ochii lumii. *Uitați-vă la mine!* implor eu. *Uitați-vă și la el cum vă minte!* Mi se încheștează maxilarele, mi se îngustează ochii, pictând un tablou al rezistenței, al revoltei, al mâniei. Cel puțin așa sper. *Eu sunt Fetița cu Fulgerele. Eu sunt furtuna.* Am sentimentul că mint. Fetița cu fugerele este moartă.

Însă mai există un ultim lucru pe care îl pot face pentru cauza noastră și pentru oamenii pe care îi iubesc și care încă nu au pierit. Nu mă vor vedea prăbușită în această ultimă clipă, ci dreaptă, în picioare. Și, cu toate că n-am habar cum aș putea să reușesc, trebuie să mă lupt chiar și aici, în burta fiarei.

Altă smucitură mă obligă să mă întorc cu fața la curteni. Argintiii ostili se uită înspre mine. Au pielea brăzdată de nuanțe albastre și negre, violet și cenușii, piele fără viață, cu vene din oțel și diamant, nu din sânge. Însă nu pe mine mă fixează privirile lor, ci pe Maven. Iar privirile lor îmi găsesc răspunsul. În privirile lor citesc foamea.

Timp de o fracțiune de secundă îmi este milă de băiețelul ăsta, ajuns prea devreme rege, singur pe tronul lui. Apoi simt în adâncul inimii un licăr de speranță care parcă-și râde de mine.

*Of, Maven! În ce te-ai băgat...* Nu pot decât să mă întreb cine va da prima lovitură. Garda Stacojie sau lorzii și doamnele care de-abia așteaptă să-i taie beregata și să-i ia tot ce apăraseră mama lui cu prețul vieții.

De îndată ce părăsim treptele Focului Alb și ne retragem în holul imens al palatului, Maven dă lesa unuia dintre amuțitorii Arven. Ciudat! Părea atât de îndârjit să mă aducă înapoi, să mă închidă în colivia lui, și uite că acum aruncă lanțurile în mâinile altcuiva, fără măcar să se uite la mine. *Lașule!* îl apostrofez eu în gând. Nu are curajul să mă privească atunci când nu se află în fața spectatorilor.

— Ți-ai ținut promisiunea? îl întreb eu cu sufletul la gură. N-am vorbit multe zile și vorbesc răgușit.

— Ești om de cuvânt?

Nu-mi răspunde.

Curtenii se aliniază în spatele lui. Rândurile lor dovedesc un exercițiu îndelungat, bazat pe complexitatea ierarhiei în care fiecare ocupă câte un loc. Numai eu n-am nicio treabă cu ierarhia asta, dar merg cu câțiva pași în urma regelui, în locul care ar trebui să aparțină unei regine. Dar cât de departe sunt de acest titlu!

Arunc o privire spre cel mai corpolent dintre temnicerii mei, sperând să citesc pe chipul lui și altceva în afară de o loialitate oarbă. Poartă uniformă albă, groasă, antiglonț, încheiată până la gât. Mănuși lucioase. Nu din mătase, ci din plastic sau din cauciuc. Tresar când le văd. În ciuda talentului lor de amuțitori, arvenii nu vor să-și asume niciun risc în ceea ce mă privește. Chiar dacă aș reuși să scapăr o scânteie, nevăzută de ei, mănușile alea le vor apăra mâinile și le vor permite să mă țină în continuare în zgardă, în lanțuri, în colivie. Arvenul cel masiv nu mă privește în ochi și se uită doar înainte. Își ține buzele ținute – semn de concentrare maximă. Celălalt temnicer îi seamănă leit. Mă flanchează și merge în pas cu fratele sau vărul lui. Capetele rase le lucesc, amintindu-mi de Lucas Samos. De paznicul meu cel bun, care mi-a devenit prieten și care a fost executat doar din cauză că eu exist pe acest pământ. Și pentru că m-am folosit de el. Am avut noroc atunci, când Cal a pus un argintiu atât de cumsecade să mă păzească. Și – îmi dau eu seama – am noroc și acum. Îmi va fi mult mai ușor să ucid niște paznici care mă lasă rece.

Pentru că trebuie să moară. Într-un fel sau altul. Dacă vreau să scap de aici, dacă vreau să-mi recuperez fulgerele, temnicerii sunt primele obstacole. Ceilalți sunt ușor de ghicit. Santinelele lui Maven, ceilalți paznici și ofițeri postați prin tot palatul și,

evident, Maven însuși. N-am de gând să plec de aici până nu las în urmă cadavrul lui... sau al meu.

Mă gândesc la cum va fi atunci când îl voi ucide. Cum îmi voi înfășura lanțul în jurul gâtului lui și-i voi stoarce toată viața din trup. Iar gândul ăsta mă ajută să nu mă mai gândesc că fiecare pas mă duce tot mai adânc în interiorul palatului, peste marmura albă, pe lângă pereții înalți și auriți, pe sub zeci de candelabre cu lumini de cristal. Splendide și reci ca în amintirile mele. O temniță cu lacăte din aur și gratii din diamant. Cel puțin nu voi mai fi nevoită să mă confrunt cu cel mai violent și mai nemilos gardian al ei. Bătrâna regină este moartă. Și totuși, încă mă mai cutremur când mă gândesc la ea. Elara Merandus. Fantoma ei îmi bântuie prin minte. Pe vremuri, mi-a făcut harcea-parcea amintirile. Acum este una dintre ele.

O siluetă în armură îmi traversează câmpul vizual, se strecoară pe lângă paznicii mei și se postează între mine și rege. Ține pasul cu noi – este un gardian tenace, chiar dacă nu poartă nici mantia, nici cagula de santinelă. Presupun că știe că mă gândesc să-l sugrum pe Maven. Îmi mușc buzele, pregătindu-mă pentru atacul usturător al șoptitorului.

Dar nu, nu face parte din Casa Merandus. Armura lui este neagră ca obsidianul, părul argintiu, pielea albă ca luna. Iar ochii lui – când se uită peste umăr la mine – sunt negri și goi.

*Ptolemus.* Mă reped să-l mușc, fără să îmi dau seama ce fac, fără să-mi pese. Nu contează decât să-mi las amprenta pe el. Mă întreb dacă sângele argintiu are alt gust față de cel roșu.

Dar nu reușesc să aflu.

Zgarda zvâcnește și mă trage înapoi cu atâta putere, că mi se îndoie șira spinării și mă prăbușesc. Puțin a lipsit să nu-mi rup gâtul. Mă lovesc tare la cap de podeaua din marmură și lumea se învârte cu mine. Dar nu renunț. Mă ridic cu ochii ațintiți asupra picioarelor

îmbrăcate în armură ale lui Ptolemus. El se întoarce cu fața la mine. Și din nou mă reped și din nou zgarda mă trage înapoi.

— Ajunge! șuieră Maven.

S-a oprit ca să-mi urmărească jalnicele eforturi pe care le fac încercând să mă răzbun pe Ptolemus. S-a oprit tot alaiul și mulți curteni se înghesuie să vadă cât mai bine cum se zbate în zadar șobolanul roșu.

Zgarda mă strânge parcă mai tare, mă îneacă. Duc mâinile la gât.

— Am zis ajunge, Evangeline! spune Maven.

Mă doare foarte tare, dar tot întorc capul și o văd cum stă în spatele meu, cu pumnul strâns și cu ochii la zgarda mea, care pulsează. Probabil că în ritmul inimii ei.

— Lasă-mă s-o eliberez, spune ea și eu mă întreb dacă am auzit bine. Lasă-mă s-o eliberez chiar aici. Poruncește gărzilor să plece și o s-oucid pe loc, cu toate fulgerele ei.

Mârâi la ea ca o fiară – așa cum cred ei că aș fi.

— Încearcă, îi răspund, dorindu-mi din tot sufletul ca Maven să fie de acord.

Cu toate rănilile mele, cu toate zilele în care n-am rostit niciun cuvânt și cu toată inferioritatea mea față de această fată magnetron, vreau să o confrunt. Am învins-o în trecut. O pot învinge din nou. Cel puțin, aș avea o șansă. O șansă mai bună decât aș fi îndrăznit să sper.

Maven își ia ochii de la zgarda mea și se uită la logodnica sa. Chipul i se strâmbă de furie. Cât de mult seamănă acum cu mama lui.

— Pui la îndoială ordinele regelui tău, lady Evangeline?

Dinții ei lucesc albi printre buzele date cu ruj violet. Masca de politețe amenință să-i cadă de pe față, dar, înainte de a apuca să spună ceva cu adevărat incriminator, intervine tatăl ei, care o atinge ușor pe braț. Mesajul este limpede: *Supune-te!*

— Nu, mârâie ea, când de fapt ar fi vrut să spună *da*.

— Maiestate, spune, plecându-și fruntea.



Zgarda se lărgește la gâtul meu. Parcă-i chiar mai largă decât înainte. Ce noroc că Evangeline nu-i atât de meticuloasă pe cât încearcă să pară!

— Mare Barrow este prizonieră a Coroanei și doar regele are dreptul să-i hotărască soarta, spune Maven.

Vocea îi răsună cu putere, dincolo de nestatornica lui viitoare mireasă. Străpunge cu privirea mulțimea de curteni, ca să-și facă mai bine înțelese intențiile.

— Moartea este prea bună pentru ea.

Printre nobili trece un val de murmure. Aud exclamații dezaprobatore, dar mai multe de încuviințare. *Ciudat!* Credeam că toți doresc să mă vadă executată în cel mai oribil mod cu putință, atârnată în ștreang ca să mă mănânce vulturii, pătând cu sângele meu teritoriile cucerite de Garda Stacojie. Dar se vede treaba că îmi pregătesc lucruri mai rele decât tortura.

*Lucruri mai rele decât tortura.* Așa mi-a zis Jon. Atunci când a văzut ce-mi rezervă viitorul, unde duce drumul meu. Știa că așa se va întâmpla. Știa și i-a spus și regelui. Și-a cumpărat un loc lângă Maven, plătindu-l cu viața fratelui meu și cu libertatea mea.

Îl descopăr pe Jon în mulțime. Ceilalți oameni se feresc să se apropie de el. Are ochii roșii, iar părul, încărunțit înainte de vreme, și-l poartă legat în coadă. Alt animăluț cu sânge nou pentru Maven Calore, însă acesta nu are lanțurile la vedere. Pentru că l-a ajutat pe Maven să ne împiedice să salvăm o legiune de copii. Pentru că i-a dezvăluit planurile noastre. Pentru că m-a făcut cadou băiețelului-rege. Pentru că ne-a trădat pe toți.

Bineînțeles că Jon se uită la mine. Nu mă aștept să-și ceară iertare pentru ce a făcut. Și evident că nici n-o face.

— Cum rămâne cu interogatoriul?

Întrebarea este pusă de o voce pe care nu o recunosc și care vine de undeva din stânga mea. Dar cunosc chipul celui care a vorbit.

Samson Merandus. Un luptător care ucide în arenă, un șoptitor nemilos, văr cu defuncta regină. Își croiește drum către mine, împingându-i pe cei care-i stau în cale. Nu mă pot stăpâni și tresar puternic. Într-o altă viață, am văzut cum și-a făcut adversarul să se înjunghie mortal cu propria-i sabie. Atunci lângă mine se afla Kilorn, care urmărea lupta cu aviditate, ovaționa și se bucura de ultimele ore de libertate. Dar apoi instructorul lui a murit și întreaga noastră lume n-a mai fost la fel. Ni s-au schimbat viețile. Iar acum, cuprinsă de frisoane și sângerând, zac pe marmura asta perfectă, ca un câine la picioarele unui rege.

— Oare este ea mai presus de întrebările noastre, Maiestate? continuă Samson, întinzând o mână albă spre mine.

Și mă apucă de bărbie, obligându-mă să-mi ridic ochii la el. Mă abțin cu greu să nu-l mușc. Nu trebuie să-i ofer lui Evangeline alt pretext ca să mă sugrume.

— Gândește-te la câte a văzut. La câte știe. Ea este conducătoarea lor – cheia pentru desființarea definitivă a neamului ei infect.

Se înșală, însă mie inima tot îmi bubuie în piept. Știu destule ca să reprezint un pericol pentru ei. Prin fața ochilor mi se perindă chipul lui Tuck, cel al colonelului și fețele gemenilor din Montfort. Infiltrarea în legiuni. Orașele. Toți cei cu numele Whistle, deveniți acum refugiați. Secrete valoroase, bine păstrate, dar care vor fi curând date în vileag. Oare pe câți îi vor pune în pericol informațiile pe care le dețin? Oare câți vor muri atunci când nu voi mai putea să suport tortura și voi mărturisi?

Iar asta-i doar interogatoriul pe care mi-l vor lua ofițerii de informații din armată. Mult mai rele sunt părțile întunecate ale propriei mele minți. Colțurile în care îmi păstrez demonii. Maven este unul dintre ei. Prințul acela din amintirile mele, cel pe care l-am iubit și care mi-am dorit să fie adevărat. Și mai este și Cal. Câte am făcut ca să-l pot ține lângă mine, câte am trecut cu vederea, câte minciuni mi-am spus despre loialitățile lui. Mă macină

rușinea și greșelile din trecut – mă rod până în adâncul sufletului. Nu-i pot permite lui Samson – și nici lui Maven – să vadă ce ascund în mine.

*Vă rog!* îmi vine să-i implor. Dar buzele nu mi se mișcă. Oricât de tare îl urăsc pe Maven, oricât de mult îmi doresc să văd cum suferă, știu că el este cea mai bună șansă pe care o am. Dacă l-aș ruga să se îndure de mine în fața celor mai puternici aliați și a celor mai îndârjiți inamici ai lui, nu aș face decât să-i subminez și puțina putere pe care o are. Așa că nu spun nimic, încerc să ignor mâna lui Samson pe bărbia mea și mă concentrez doar asupra lui Maven.

Pentru o clipă foarte lungă, dar care pare teribil de scurtă, privirile ni se întâlnesc.

— V-ați primit ordinele! se răstește el la paznicii mei, făcând un semn din cap.

Mă apucă strâns, dar nu cât să mă învinețească și mă ridică în picioare. Apoi mă trag cu lanțul și mă împing ca să mă scoată din mulțime. Îi las pe toți în urmă: Evangeline, Ptolemus, Samson și Maven.

Maven face stânga-mprejur și pornește în direcție opusă, către singurul lucru care i-a mai rămas și care îi mai poate ține de cald.

Tronul din flăcări înghețate.